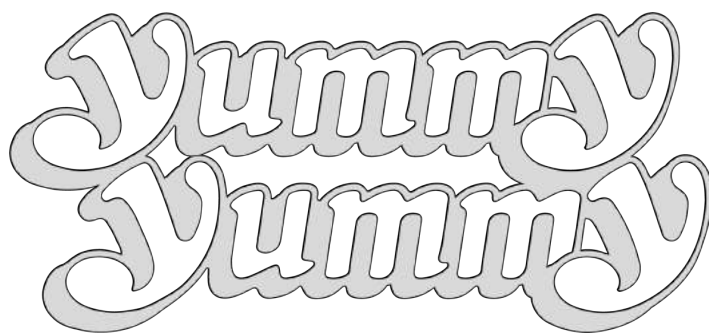

Groepstentoonstelling
FLATLAND gallery
20 Januari – 9 Maart, 2019

Nieuwjaarsborrel
20 Januari, 1600 – 1800 uur

2019 Begint bij FLATLAND direct met een verrassende groepstentoonstelling YUMMY YUMMY, waarin het licht schijnt op de verschillende vormen van aantrekkingskracht van kunst binnen haar hedendaagse context.

YUMMY YUMMY is samengesteld door de jonge curator Josephine van Schendel (1996, Amstelveen) die recentelijk cum laude afstudeerde aan de KABK. Voor YUMMY YUMMY maakte zij een keuze uit het werk van 8 internationale kunstenaars, die gedeeltelijk door FLATLAND worden vertegenwoordigd - zoals Jocelyn Lee, Ruud van Empel, Guy Yanai en lange tijd Jans Muskee - of onlangs zijn afgestudeerd - zoals Jan Steenman, of autodidact zijn - zoals de jonge Franse kunstenaar Cédric Fargues. Een bijzondere plek nemen ook Pinar Demirdag en Viola Renate in. Samen vormen zij het succesvolle digitale couture duo Pinar & Viola, een Nederlands/Turks duo dat zowel binnen als buiten het officiële domein van de kunst opereert. Opdrachtwerk varieert van Adidas, MTV, het Stedelijk museum tot de Beth Shaom Synagoge.

De zoete titel is het vertrekpunt voor de soms absurde en tegelijkertijd geraffineerde fasen waaruit de thematiek van de aantrekking bestaat, waaronder die van gulzigheid en hebzucht, maar ook angst en afkeer. In YUMMY YUMMY spelen de werken van de verschillende kunstenaars met een verleidelijke buitenkant. In het oog springen de geboden oppervlaktes. De huiden van Pinar & Viola, de witte keramische kronkels van Jan Steenman, het zwart-paarse bladerdek van Ruud van Empel of de gapende aorta in het schilderij van Alice Browne. In het opblazen en abstraheren van de alledaagsheid, ook onder meer in het monumentale werk van tekenaar Jans Muskee en in het kleine oliedoekje 'Plant in Salina' van schilder Guy Yanai, staan gewone objecten onder druk. De onderwerpen lijken te klein voor waar, de natuur te echt, gayness te vleselijk; alsof er onder de gladde oppervlakten andere lagen schemeren. Het terrein waar frictie ontstaat met het onvoorspelbare en onbekende. Het is tegen deze achtergrond dat verschillende doorvlochten thema's van YUMMY YUMMY zich ontploegen: de tactiele en textuurmatige kwaliteiten van gladde en haarloze oppervlakten, consumptie in/van hedendaagse kunst en de maakbaarheid van nieuwe universums en huiden.

YUMMY YUMMY is een show die je hongerig maakt, ofwel de *munchies* geeft, met een bitterzoete nasmaak nadien. Door een viscerale verkenning van de tentoongestelde werken, krijg je door hoe het zit met 'dat verlangen' en vooral waarvan het zich bedient. Daarmee is de tentoonstelling een associatieve verkenning van verschillende ideeën over authenticiteit, iets dat tegenwoordig de uitkomst lijkt te zijn van menselijke falen.

Pinar & Viola (Amsterdam, Nederland / Istanboel, Turkije)

Pinar & Viola is een ontwerpersduo dat balanceert tussen kunst en design, tussen esthetiek en politiek. Ze hebben het ambacht van zogenaamde image-couture onder de knie: digitaal gedetailleerd vakmanschap, met de hand geschilderd. Met 'Anarchist Queer Interactive Novel' stellen ze een universum voor van computer gegenereerde huiden en romantiek. Verrassend is dat door deze weergave van liefde de digitale structuren zo behapbaar zijn dat we de verbinding met onze echte lichamen in twijfel trekken. Terwijl ze kunstmatig zijn in een hyperreële ruimte, lijken de lichamen onweerstaanbaar hemels in haar lijkwade van echtheid.

Pinar & Viola Future Fuck, Radical Queer Revolution 2015 digital composition, 80 x 116 cm

Cédric Fargues (1988, Figeac, Frankrijk)

De jonge kunstenaar Cédric Fargues (tevens tuinman, imker, patissier en bloemist), woont in een klein stadje in het midden van Frankrijk. Fargues exposeerde al in vele solo tentoonstellingen die titels droegen als 'Queer thoughts', 'Petite croix d'amour', 'Poubelle la vie', 'Artoast' en 'Bébéfleurs', van welke laatste tentoonstelling FLATLAND een bruikleen heeft gekregen voor YUMMY YUMMY. Fargues verwijst in zijn werken naar de esthetiek en sociale codes die gangbaar zijn in sociale media en andere domeinen van de popcultuur. In YUMMY YUMMY presenteert hij een gebruikte kweekkast die zich voordoe als een digitaal herbarium. Een simulacra van bébéfleurs (met suiker beklede marsepeinen mini plantjes) siert een glanzende marsepeinen babychristus. Fargues kaart op ironische wijze de authenticiteit en reproduceerbaarheid aan van zowel de planten om ons heen als ons eigen bestaan. Wat is nog natuur? Hoe, in deze technologische wereld, verhouden wij ons ermee? Daarnaast roept het werk een onvermijdelijke associatie op met genetische manipulatie. Recentelijk zijn de eerst genetisch gemanipuleerde baby's ter wereld gebracht, Lulu en Nana. Een controversiële opschudding in de medische wereld, een hoogtepunt in de wetenschappelijke, waarbij er aan het DNA van een tweeling is gesleuteld, zodat deze niet meer ontvankelijk zijn voor het oplopen van HIV. De baby christus in de kweekbak toont een prognose op de maakbaarheid van ons bestaan, zowel natuurlijk als artificieel.

Jan Steenman (1994, Genève, Zwitserland)

Afgestudeerd in 2018 aan de Koninklijke Akademie van Den Haag (KABK), richt het werk van Jan Steenman (1994) zich op de tactiliteit van het lichaam en hoe daaraan in deze tijd van digitale

cultuur vorm te geven. Steenman wil oude en moderne tijden niet uit elkaar trekken, maar juist samenbrengen. Via verschillende media, zoals beeldhouwkunst en video, kijkt hij naar kwesties zoals authenticiteit en imperfectie, high en low cultuur of consumentisme en kwetsbaarheid. In YUMMY YUMMY toont hij onder andere een groot gipsenvoorwerp, opgehangen aan het plafond, dat eruitziet als een gigantische ruggengraat van een dier uit de oertijd. Een primitief object, sterk, maar toch zacht en ver verwijderd van de gedigitaliseerde werkelijkheid van nu.

Ruud van Empel (Breda, 1958)

In de nieuwste digitale collage van de Nederlandse kunstenaar Ruud van Empel (Breda, 1958) 'Floresta Negra' zien we een close-up van een fluweel-paarsen bloemendek. De vergroting biedt een raar perspectief, eentje die niet werkelijk bestaat. Met deze nieuwe digitale creatie lijkt hij de natuur tot een meer abstracte en als het kan, nog meer pure vorm te transformeren; esthetischer dan diezelfde natuur is. Toch kent de echte natuur, ondanks haar grillige karakter en onvoorspelbaarheid een mate van zekerheid van structuur, van herhaling. Ieder seizoen doet de natuur hetzelfde. Met zijn gevoel voor perfectionisme, weet Van Empel deze rigiditeit over te brengen, naar de natuur.

Ruud van Empel, Floresta Negra #1, 2018, 150 x 120 cm, Archival Pigment Print

Alice Browne (1986, Oxford, Verenigd Koninkrijk)

Alice Browne (1986) is een schilder die haar canvas gebruikt om de ruimtelijke opvatting van fantasierijke ruimtes te onderzoeken en zich daarmee van de regels van de zwaartekracht onttrekt. In *Temple Unknown* (met zonnebril) vermengen vlakken, schaduwen en frames zich met herkenbare kaarsenhouders, zonnebrillen, sunny side ups en een gapende aorta. Een dreigende chaos, speculatieve futurologie en praktijken van astrologie komen op hetzelfde doek samen. Door zowel herkenbare objecten uit onze gepolijste wereld als geabstraheerde vormen te gebruiken, onderzoekt ze hoe beelden met hun eigen kracht en intentie verder kunnen gaan dan de representatie, naar het gebied van autonome entiteiten.

Alice Browne CELLA / Temple Unknown 2017 acrylic and oil on canvas 240 cm x 204 cm

Guy Yanai (1977, Haifa, Israël)

In de levendig gekleurde olieverfschilderijen van Guy Yanai zijn de onderwerpen gewoon: stillevens van planten, meubels in woonkamers, huizen in voorsteden of zeilbootjes in het blauwe water. Maar ook al zijn deze onderwerpen vaak geschilderd, de mate van uitvergroting van het alledaagse, in combinatie met zijn unieke techniek van horizontale rechthoekige blokken en strepen in 21 fona monochrome kleuren, geven zijn schilderijen een digitale sensatie mee. Daarmee zet hij ze direct neer in de tegenwoordige tijd. Yanai is evenwel niet geïnteresseerd in een oppervlakkige lezing; een plant in een pot is voor hem het begin van een gesprek over nationale grenzen; over de fictie ervan. Als Israëliër is dit niet verwonderlijk. Of een dialoog over cultuur. Zo laat hij zich inspireren door Hockney en Matisse, maar van wie zijn zij eigenlijk? Fra Angelico en Riva boten. Wat mag en wat niet? Op de grens van figuratie en abstractie, bereikt Yanai met zijn samenspel van kleuren en vormen een zekere tijdloosheid, waardoor de kijker zich uitgenodigd voelt aan deze 'gesprekken' deel te nemen.

Jocelyn Lee (1962, Napels)

Jocelyn Lee is een veelgeprezen fotograaf uit de Verenigde Staten en staat bekend om haar consistente en zorgvuldige benadering van haar onderwerp de mens. Ze is vooral geïnteresseerd in onze kwetsbare levensfasen, inclusief adolescentie, zwangerschap, middelbare leeftijd, seksualiteit (compleet met verzakking van de huid en littekens), ouderdom en ziekte en onze relatie met de natuur. Lee manoeuvreert tussen verschillende niveaus van intimiteit en onbehagen. Daarin zoekt ze doelbewust een beeld dat niet afleidt, om de toeschouwer aan te moedigen zich te concentreren op de individuele en psychologische uitwisseling. Vaak focust ze bijvoorbeeld op de visuele en texturele rijkdom van huid, vlees, stoffen en bladeren. In haar werk 'Raising the Crabapples' zien we een blond meisje dat een appel plukt, maar ook bijna de bloesem streelt. Deze handeling en aanraking gaan over onze aandacht voor onze, soms geconstrueerde omgeving. We focussen ons op de blanke huid, het bijna witblonde haar, de overgang van het lichaamsroze van haar jonge armen in het roze van de bloesem.

Jans Muskee (Nieuw-Amsterdam, 1961)

Jans Muskee heeft een onafhankelijke en consistente artistieke taal ontwikkeld waarmee hij erin slaagt zijn publiek te confronteren. Muskee weet zich immers te beperken tot het exact weergeven van de zichtbare werkelijkheid, vooral van sociale huiselijke situaties. Maar juist daarin schuilt de harde confrontatie. Achter die ogenschijnlijke harmonische wereld van alledag, sluimert de dramatiek : frustraties, obsessies, pijn, schuld en angst en onvermogen. Wat A.M. Homes, de hedendaagse Amerikaanse auteur, schreef, geldt ook voor Muskee: '... we zien onszelf helderder door de verhalen die we vertellen.'. Voor YUMMY YUMMY presenteert Muskee zijn nieuwste werk 'Het viaduct'. Een drie bij een meter kolossale tekening van een onbeheerde ruimte in het midden van een stad die straalt van biodiversiteit. Op de achtergrond een landschap van nieuw stedelijk groen. Met deze geheime wildernis achter zich, worden de protagonisten betrap op spontane blikken: een zwarte man met dreadlocks trekt zijn bezwete shirt uit en toont zijn buikspieren. Wie enige interesse toont, is een hond die ongezien op hem afloopt. Achter zijn rug staat een wat corpulente, niet al te jonge vrouw. Ze gluurde boos. Muskee geeft de feiten koel weer.